

Arrest

nr. 224 069 van 17 juli 2019
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten
D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2017 wordt de verzoekende partij door het Hof van beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en verdovende middelen, deelneming aan vereniging en inbreuk op de wetgeving inzake wapens en witwassen.

1.2. Bij vonnis van 27 maart 2019 verklaart de strafuitvoeringsrechtbank het door de verzoekende partij ingediende verzoek tot voorlopige invrijheidsstelling ontvankelijk en kent zij de voorlopige invrijheidsstelling toe met het oog op verwijdering van het grondgebied.

1.3. Op 2 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.4. Op 2 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van 10 jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer:

(....)

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 02/04/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 20/12/2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 5jaar gevangenis door het Hof van Beroep van Gent voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs; verdovende middelen – deelneming aan vereniging – als hoofd ; inbreuk op de wetgeving inzake wapens; heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysische integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt;

er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 22/11/2015 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 10/01/2018). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 10/01/2018 een vaste relatie met een Belgische vrouw te hebben. Zij is bereid betrokkene te volgen naar zijn land als hij vrijgesteld worden. Ze is volgens het SURB vonnis (dd 27/03/2019) zwanger van hun eerste kindje en de bevalling is voorzien in augustus.

Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft geen redenen om niet te willen terugkeren naar zijn herkomstland. De betrokkene heeft ook geen vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM vermeld. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

1.5. Op 11 april 2019 verklaart de verzoekende partij dat zij zo snel mogelijk wil verwijderd worden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“1. Artikel 8 van hetzelfde Verdrag bepaalt : « 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privéleven.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker maakt op onbetwistbare wijze een inmenging uit in het uitoefening van de rechten beschermd door dit artikel.

Het privéleven van verzoeker wordt op ernstige wijze verstoord door het inreisverbod. Verzoeker wordt niet alleen de toegang tot het Belgisch grondgebied ontzegd. Teves wordt hem de toegang geweigerd tot alle andere landen die het Schenenacquis ten volle toepassen. Het recht om op een duurzame wijze contact te hebben met zijn Belgische vriendin wordt hem ontnomen

Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven en familiaal leven moet voldoen.

Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat :

- zij “bij de wet is voorzien”,*
- zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en*
- dat zij “in een democratische samenleving nodig is” ,*
-

Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd als wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij “noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het artikel 8 van het EVRM stelt er zich dus niet mee tevreden om de Staat te verplichten tot een verplichting van niet-inmenging, maar legt eveneens positieve verplichtingen op.

Zie het arrest Rees van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 oktober (Serie A, n° 106, p. 15, par. 37) : om de draagwijdte van de positieve verplichtingen te bepalen die rusten op de Staat moet een rechtvaardig evenwicht worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu zodat de criteria geformuleerd in het artikel 8, alinea 2 erg nuttige indicaties bieden;

Deze vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de inmenging zich baseert.

Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak;

Dit houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefde legitieme doel;

Bij de beoordeling van een inreisverbod moet er rekening gehouden worden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval;

In onderhavig geval, zelfs indien een inreisverbod voorzien is door het artikel 74/11 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en wanneer zij een legitieme doelstelling nastreeft (de toegang tot het grondgebied controleren), dan moet er toch vastgesteld worden dat zij niet "noodzakelijk is in een democratische samenleving";

In onderhavig geval is de maatregel die verzoeker treft plots genomen en wordt deze niet gerechtvaardigd op geen enkele wijze.

Verzoeker wijst erop dat het begrip privéleven niet gedefinieerd wordt door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleden of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Verwerende partij beperkt zich tot de vaststelling dat verzoeker geen familieleden heeft in België. Deze analyse is onvoldoende. Verzoeker erop dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar het feit dat verzoeker binnen de Schengenzone enig privéleven zou hebben, nu het inreisverbod evenzeer van toepassing is in de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Verwerende partij kan niet ontkennen dat verzoeker een relatie onderhoudt met mevr. Nathalie BIL. Zijn partner is op heden zwanger. De bevalling is voorzien voor augustus. . Het feit dat partijen niet gehuwd zijn of samenwonen is volledig naast de kwestie. Zoals hoger gesteld, gaat dit ten andere volledig in tegen de constante rechtspraak van het EHRM.

De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden bezorgen hebben genomen om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoeker op respect van zijn privé-en familiaal leven;

In dit geval schendt de bestreden beslissing op totaal disproportionele wijze het recht op een privéleven van verzoeker en het respecteren van zijn familiaal leven;

Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeien uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM."

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

2.1.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing, waarin erkend wordt dat de verzoekende partij een relatie heeft met een Belgische onderdane en dat zij zwanger is, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij zich beperkt tot de vaststelling dat zij geen familieleden heeft. Gelet op het niet betwisten van het bestaan van een gezinsleven, is ook het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij niet kan ontkennen dat zij een relatie onderhoudt met mevr. N.B., dat zij zwanger is en de bevalling voorzien is voor augustus, dat het feit dat zij niet gehuwd zijn of samenwonen naast de kwestie is, dat dit volledig in gaat tegen de rechtspraak van het EHRM, niet dienstig.

2.1.4. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM

als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

2.1.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is overgegaan tot een belangenafweging. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met betrekking tot artikel 8 van het EVRM van oordeel is dat:

“De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 10/01/2018 een vaste relatie met een Belgische vrouw te hebben. Zij is bereid betrokkene te volgen naar zijn land als hij vrijgesteld worden. Ze is volgens het SURB vonnis (dd 27/03/2019) zwanger van hun eerste kindje en de bevalling is voorzien in augustus.

Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

2.1.6. Uit bovenstaande motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het gezinsleven van de verzoekende partij in overweging neemt en een onderzoek voert naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, doch motiveert dat de zwangere partner van de verzoekende partij bereid is haar te volgen naar haar land als zij vrijgesteld wordt, dat dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, daar in het land van herkomst het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan opbouwen, dat het hele gezin België zal verlaten. Bovendien wijst de verwerende partij erop dat het feit dat de partner van de verzoekende partij in België verblijft niet kan behouden worden in het kader van artikel 8 van het EVRM aangezien de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.1.7. De Raad herhaalt dat in het kader van een redelijke afweging een aantal elementen in rekening genomen worden, onder meer de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Uit bovenstaande motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij geoordeeld heeft, gelet op de verwijzing naar de bereidheid van de zwangere partner van de verzoekende partij om haar te volgen en gelet op het motief dat het hele gezin samen in het land van herkomst een nieuwe toekomst kan opbouwen, dat er geen sprake is van het daadwerkelijk verbreken van het gezinsleven. Eveneens blijkt dat de verwerende partij dit afgewogen heeft tegen de aanwezige elementen van openbare orde.

De in de bestreden beslissing opgenomen motieven zijn aldus conform de rechtspraak betreffende artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet met concrete elementen aan dat voormelde beoordeling foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

2.1.8. De verzoekende partij meent dat de analyse dat zij geen familieleden heeft in België onvoldoende is, dat geen onderzoek werd gevoerd naar het feit of zij binnen de Schengenzone enig privéleven zou hebben.

Betreffende haar privéleven betoogt de verzoekende partij dat dit ernstig verstoord wordt door het inreisverbod, waarbij zij erop wijst dat haar niet alleen de toegang tot het Belgische grondgebied wordt ontzegd, doch tot alle andere landen die het Schengenacquis ten volle toepassen. Zij wijst erop dat haar het recht om op duurzame wijze contact te hebben met haar Belgische vriendin wordt ontnomen. Volgens de verzoekende partij somt artikel 8 van het EVRM in het tweede lid de voorwaarden op waaraan een inmenging op het recht op een privéleven moet voldoen, waarbij een inmenging enkel gerechtvaardigd is wanneer deze noodzakelijk is in een democratische samenleving, dat er naast een verplichting van niet-inmenging voor de staten ook positieve verplichtingen worden opgelegd, dat de vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in het spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de inmenging zich baseert. Zij wijst erop dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn met het nagestreefde doel. De verzoekende partij meent dat bij de beoordeling van een inreisverbod rekening moet gehouden worden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de beslissing rechtvaardigen, wat volgens haar niet het geval is *in casu*. Zij meent dat in onderhavig geval moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing

niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, dat de maatregel die haar treft plots werd genomen en op geen enkele wijze wordt gerechtvaardigd. De verzoekende partij vervolgt dat het begrip privéleven niet wordt gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM, doch dat voormelde bepaling het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld en dat de term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt. Zij wijst erop dat onafhankelijk van het bestaan van een familieleven, het EHRM beschouwt dat in het kader van een verwijdering van een gevestigde vreemdeling, een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in haar recht op een privéleven. De verzoekende partij meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet aantoont dat de overheid de bezorgdheid heeft gehad om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van haar recht op een privéleven.

De Raad stelt vooreerst vast dat artikel 8 van het EVRM eveneens het privéleven beschermt.

Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij behalve haar relatie met een Belgische onderdane, waarbij de Raad kan volstaan met een verwijzing naar bovenstaande uiteenzetting, geen concrete elementen naar voren brengt betreffende haar privéleven. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde elementen van haar privéleven niet in ogenschouw heeft genomen.

De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Opdat de verzoekende partij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, komt het haar toe om met concrete elementen aannemelijk te maken dat zij in België een beschermingswaardig privéleven heeft. Met het louter verwijzen naar haar privéleven, toont de verzoekende partij dit geenszins aan.

Waar de verzoekende partij nog lijkt voor te houden dat het de verwerende partij toekwam een onderzoek te voeren naar het feit of zij binnen de Schengenzone enig privéleven zou hebben, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij ook niet verduidelijkt, noch aantoont dat zij buiten België, binnen de Schengenzone, een privéleven zou hebben, zodat zij niet aantoont welk belang zij heeft bij haar betoog.

2.1.9. Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van verzoekende partij en haar gezin heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat bij de immigratiecontrole en bij het handhaven van de openbare orde.

Zij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van de verzoekende partij kenmerken en haar kenbaar werden gemaakt, in overweging genomen. Uit de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij zich op het standpunt heeft gesteld dat de bestreden beslissing *in casu* een noodzakelijke maatregel vormt in het belang van de immigratiecontrole en ter bescherming van de openbare orde en dat de belangen van de verzoekende partij *in casu* niet doorwegen.

De verzoekende partij maakt, gelet op wat hierboven wordt besproken, niet aannemelijk dat de verwerende partij, binnen haar beoordelingsmarge, een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke belangenafweging heeft gemaakt. Evenmin blijkt dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM werd miskend.

2.1.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker kent de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker is evenwel de mening toegedaan dat er sprake is van schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”.

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat “verzoeker hardnekkig zou proberen om illegaal op het grondgebied te verblijven.. Deze vaststelling is luidens de bewoordingen van de bestreden beslissing evenzeer de reden om de duur van het inreisverbod te bepalen op tien jaar.

De vraag die zich derhalve stelt is of deze motivering afdoende is, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid, dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de RvV nr. 186 970 van 18 mei 2017:

De Raad kan enkel nogmaals beklemtonen dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23),

zodat de inbreuken op de openbare orde en de belangen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient in casu te worden vastgesteld dat - in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet - niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met zijn recht op een privéleven van verzoeker binnen het grondgebied van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen. Van een individueel onderzoek is evenmin sprake."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van tien jaar wordt opgelegd omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij op 20 december 2017 werd veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen, deelneming aan vereniging als hoofd en inbreuk op de wetgeving inzake wapens en witwassen, dat gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat gelet op het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van de verzoekende partij er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde, dat zij een gevaar betekent voor de openbare orde en andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag is voor de bevolking, dat het feit dat zij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysieke integriteit als voor het psychologische evenwicht van haar slachtoffers, zij een gevaar voor recidive vertegenwoordigt. Daarnaast wordt er op gewezen dat zij een risico op onderduiken vormt, waarna uiteengezet wordt om welke redenen tot deze conclusie gekomen wordt. Voorts wordt gesteld dat de verzoekende partij verklaard heeft dat zij een vaste relatie heeft met een Belgische vrouw en dat voormelde persoon bereid is de verzoekende partij te volgen naar haar land van herkomst als zij vrijgesteld wordt, dat zij volgens het SURB vonnis zwanger is van hun eerste kindje en de bevalling voorzien is in augustus. De verwerende partij stelt dat geen schending van artikel 8 van het EVRM kan ingeroepen worden, waarna de redenen hiervoor uiteengezet worden. De verwerende partij wijst er nog op dat de verzoekende partij geen redenen heeft om niet te willen terugkeren naar haar herkomstland, dat zij ook geen vrees heeft in het kader van artikel 3 van het EVRM. Concluderend stelt de verwerende partij dat gezien de ernst van de feiten de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden, dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van tien jaar proportioneel is.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van tien jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Zoals ook zal blijken uit de bespreking van onder meer de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.4. De verzoekende partij stelt dat *in casu* een inreisverbod werd opgelegd omdat zij hardnekkig zou proberen om illegaal op het grondgebied te verblijven, dat dit evenzeer de reden is om de duur van het inreisverbod te bepalen op tien jaar.

De Raad stelt vast dat in de motieven van de bestreden beslissing geenszins gesteld wordt dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat "*verzoeker hardnekkig zou proberen om illegaal op het grondgebied te verblijven.*" Dergelijk betoog mist feitelijke grondslag. Bovendien is de reden van het inreisverbod en de duur van het inreisverbod niet het illegaal verblijf, doch wel, conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, het feit dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

2.2.5. De verzoekende partij stelt zich de vraag of de motivering afdoende is in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij meent dat *in casu* niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod daar er op geen enkele wijze rekening werd gehouden met haar recht op een privéleven binnen het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*" (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.2.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Behalve het privéleven, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij enig element veronachtzaamd heeft bij het

bepalen van de duur van het inreisverbod. Evenmin toont zij aan dat de motieven van de bestreden beslissing waarin uiteengezet wordt waarom een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd en waarbij wordt gewezen op de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij, foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Betreffende het op geen enkel wijze in rekening nemen van haar recht op een privéleven en het betoog dat er van een individueel onderzoek geen sprake is, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij, behalve haar relatie met een Belgische onderdane, waarbij dient vastgesteld te worden dat uit de bestreden beslissing wel degelijk een individueel onderzoek naar deze omstandigheid blijkt, geen concrete elementen naar voren brengt betreffende haar privéleven, waarnaar de verwerende partij ten onrechte geen onderzoek heeft gedaan.

Waar de verzoekende partij nog lijkt voor te houden dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met haar recht op een privéleven binnen het grondgebied van de staten binnen de Schengenzone, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij ook niet verduidelijkt, noch aantoont dat zij buiten België, binnen de Schengenzone, een privéleven zou hebben, zodat zij niet aantoont met welke specifieke omstandigheden die van invloed kunnen zijn op het bepalen van de duur van het inreisverbod de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij laat voorts na te verduidelijken met welke andere omstandigheden die blijken uit het administratief dossier en die relevant zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Gelet op voormelde vaststellingen, maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in haar geval sprake is van specifieke omstandigheden die invloed kunnen hebben op het bepalen van de duur van het inreisverbod, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of niet over heeft gemotiveerd.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin wordt aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde relevante elementen geen rekening heeft gehouden. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER